

Часть отъ горния разговоръ, обаче, намираме въ брошурката на Й. Бакаловъ „Ст. Ив. Пешевъ“.

На страница 20 тамъ четемъ: „— Стефано, кажи какъ щѣше да стане тая работа, вѣшето бунтуване?“

— Всичко приготвено за възстанието щѣхме да изпроводимъ на Балкана, гдето щѣхме да отидемъ и ние.

— Като отидехте тамъ, какъ щѣхте да правите?

— Щѣхме да седнемъ да седимъ тамъ. Разбира се, че правителството ще ни досети и ще ни попита, защо сме изтѣзли. Тогава ние ще заявимъ, че султанътъ издѣва Хатишерифа и Хатихумаюни, съ които дава ужъ правдинина поданицитѣ си, а пъкъ всички тѣзи правдини оставатъ „пендеръ-алтанда“. Ако не ни се дадатъ правдинитѣ и ако дойде войска противъ насъ да ни бие, разбира се, че и ние щѣхме да биемъ, та каквото дадеше Господъ.

— Има ли още нѣщо да кажешъ?

— По вече нѣма какво да кажа.

— Подпиши това, което казвашъ.

— Дайте да подпиша.

И Ст. Пешевъ се подписалъ по турски.

Подиръ това били поканени да подпишатъ и други. Тѣ доведени предъ мезлича, но тѣ всички отказали.

— Защо не подписвате? Не сте ли съгласни и вие съ всичко това, което казва Стефанъ?

— Не сме — отговорили всички.

— Не е ли истина всичко туй?

— За Стефана може да е истина и да не е истина, но за насъ то не е истина.

— Царътъ, казалъ Иванчо Ярановъ, има единъ милионъ аскеръ; ние можемъ ли да стоимъ на среща му?

Подиръ това всички по отдѣлно дали показания, че не сж съгласни нито съ едно отъ показанията на Стефана. Тѣ не знаятъ нищо отъ това, за което говорилъ Стефанъ, нито пъкъ искатъ нѣщо отъ правителството и падишаха¹⁾

Когато е станалъ последния този истиндакъ върху обвиняемитѣ, въ затвора е билъ доведенъ и Йонко Карагйозовъ, който, следъ разбиването на новоселската чета, е билъ заловенъ въ габровскитѣ колиби Кая башъ отъ селяни-българи и предаденъ на властта. Карагйозовъ е прекаралъ въ затвора само 4 дена. Следъ това, поискани отъ Търново, всички обвиняеми, на чело съ Пешева и Карагйозова, сж били изпратени въ последния градъ.

Обвиняемитѣ сж били навързани въ три синджира и конвоирани отъ цѣла рота войска.

¹⁾ Този разговоръ, който не е точенъ, а само приблизителенъ, т. е. изразява само смисъла на последния, е предаденъ на времето си, на г. Бакаловъ отъ единъ отъ горнитѣ обвиняеми — Иванчо Ярановъ.